

อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปราม
การก่อการร้ายด้วยอาวุธนิวเคลียร์



องค์การสหประชาชาติ ค.ศ. 2005

อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยอาวุธนิวเคลียร์

รัฐภาคีในอนุสัญญานี้,

คำนึงถึงจุดประสงค์และหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติเกี่ยวกับการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และการส่งเสริมความเป็นเพื่อนบ้านที่ดีและความสัมพันธ์ฉันมิตรและความร่วมมือระหว่างประเทศ

ระลึกถึงคำประกาศเนื่องในโอกาสครบรอบ 50 ปี ของการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1995

ตระหนักถึงสิทธิของรัฐทั้งหมดในการพัฒนาและใช้พลังงานนิวเคลียร์เพื่อวัตถุประสงค์ทางสันติและผลประโยชน์อันชอบธรรมของรัฐเหล่านั้น ในการรับผลประโยชน์ที่อาจได้รับจากการใช้พลังงานนิวเคลียร์เพื่อวัตถุประสงค์ทางสันติ

คำนึงถึงอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองทางกายภาพของวัสดุนิวเคลียร์ ค.ศ. 1980

กังวลอย่างยิ่งเกี่ยวกับการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นและทวีความรุนแรงทั่วโลกในทุกรูปแบบ

ระลึกถึงปฏิญญาว่าด้วยมาตรการในการจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งแนบมากับมติสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติที่ 49/60 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1994 ซึ่งเหนือสิ่งอื่นใด บรรดาระัฐสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ยืนยันการประณามการกระทำ วิธีการ และการปฏิบัติของการก่อการร้ายทุกรูปแบบว่าเป็นอาชญากรรมและไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายได้ ไม่ว่าจะเกิดในสถานที่ใดและกระทำโดยใคร รวมทั้งการกระทำที่เป็นอันตรายต่อความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างรัฐและประชาชน และคุกคามบูรณภาพแห่งดินแดนและความมั่นคงของรัฐ

ที่น่าสังเกตก็คือ ปฏิญญานี้ยังส่งเสริมให้รัฐต่างๆ ทบทวนขอบเขตของบทบัญญัติทางกฎหมายระหว่างประเทศ ที่มีอยู่เกี่ยวกับการป้องกัน การปราบปราม และการจัดการก่อการร้ายในทุกรูปแบบและการแสดงออกอย่างเร่งด่วน เพื่อให้แน่ใจว่ามีกรอบทางกฎหมายที่ครอบคลุมทุกแง่มุมของเรื่องนี้

ระลึกถึงมติสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติที่ 51/210 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1996 และปฏิญญาเสริมของปฏิญญาว่าด้วยมาตรการในการจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ค.ศ. 1994 ที่ได้แนบมาด้วย

ระลึกถึงด้วยว่า ตามมติสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติที่ 51/210 ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจขึ้นเพื่อร่างอนุสัญญาระหว่างประเทศสำหรับการปราบปรามการก่อการร้ายทางนิวเคลียร์ เพื่อเสริมกับเครื่องมือระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องที่มีอยู่

ที่น่าสังเกตก็คือ การกระทำก่อการร้ายทางนิวเคลียร์ อาจก่อให้เกิดผลที่ร้ายแรงที่สุดและอาจเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

ยังสังเกตด้วยว่าบทบัญญัติทางกฎหมายพหุภาคีที่มีอยู่ ไม่ได้ครอบคลุมถึงการโจมตีเหล่านั้นอย่างเพียงพอ

โดยเชื่อมั่นว่า

มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องเพิ่มความร่วมมือระหว่างประเทศในการคิดค้นและนำมาตรกรที่มีประสิทธิผลและปฏิบัติได้จริงมาใช้ เพื่อป้องกันการก่อการร้ายดังกล่าว และดำเนินคดีและลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด

ที่น่าสังเกตก็คือ กิจกรรมของกองกำลังทหารของรัฐต่างๆ อยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ นอกกรอบของอนุสัญญาฉบับนี้ และการยกเว้นการกระทำบางอย่างจากขอบเขตของอนุสัญญาฉบับนี้ จะไม่ถือเป็นกรให้ภัย หรือทำให้การกระทำที่ผิดกฎหมายกลายเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือป้องกันไม่ให้มีการดำเนินคดีตามกฎหมายอื่นๆ

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้:

มาตรา 1

เพื่อวัตถุประสงค์ของ อนุสัญญาฉบับนี้:

1. “วัสดุแก๊มมันตรังสี” หมายถึง วัสดุที่เป็นนิวเคลียร์และสารแก๊มมันตรังสีอื่นๆที่มีนิวไคลด์ซึ่งแตกสลายเองตามธรรมชาติ (กระบวนการที่เกิดขึ้นพร้อมกับการแผ่รังสีไอออนไนซ์ชนิดหนึ่งหรือหลายชนิด เช่น อนุภาคแอลฟา เบตา-นิวตรอน และรังสีแกมมา) และซึ่งอาจทำให้เกิดการเสียชีวิต บาดเจ็บอย่างรุนแรง หรือเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมได้ เนื่องจากคุณสมบัติในการแตกตัวของนิวไคลด์หรือรังสีของนิวไคลด์
2. “วัสดุนิวเคลียร์” หมายถึง พลูโตเนียม ยกเว้นพลูโตเนียมที่มีความเข้มข้นของไอโซโทปเกินร้อยละ 80 ในพลูโตเนียม-238 ยูเรเนียม-233 ยูเรเนียมที่เสริมสมรรถนะด้วยไอโซโทป 235 หรือ 233 ยูเรเนียมที่มีส่วนผสมของไอโซโทปที่พบในธรรมชาติ ที่นอกเหนือไปจากรูปของแร่หรือเศษแร่ หรือวัสดุใดๆ ที่มีองค์ประกอบอย่างน้อยหนึ่งอย่างจากที่กล่าวมาข้างต้น

โดยคำว่า “ยูเรเนียมที่เสริมสมรรถนะด้วยไอโซโทป 235 หรือ 233” หมายถึง

ยูเรเนียมที่มีไอโซโทป 235 หรือ 233

หรือทั้งสองชนิดในปริมาณที่อัตราส่วนความอุดมสมบูรณ์ของผลรวมของไอโซโทปเหล่านี้ต่อไอโซโทป 238 มากกว่าอัตราส่วนของไอโซโทป 235 ต่อไอโซโทป 238 ที่พบในธรรมชาติ

3. "โรงงานนิวเคลียร์" หมายถึง:

(ก) เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ใด ๆ รวมถึงเครื่องปฏิกรณ์ที่ติดตั้งบนเรือยานพาหนะ อากาศยานหรือวัตถุอวกาศ เพื่อใช้เป็นแหล่งพลังงานในการขับเคลื่อนเรือยานพาหนะ อากาศยานหรือวัตถุอวกาศ หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใด

(ข) โรงงานหรือพาหนะใดๆ ที่ใช้ในการผลิต การจัดเก็บ การแปรรูป หรือการขนส่งวัสดุที่เป็นกัมมันตภาพรังสี

4. "อุปกรณ์" หมายถึง:

(ก) อุปกรณ์ระเบิดนิวเคลียร์ใด ๆ หรือ

(ข) อุปกรณ์แพร่กระจายวัสดุกัมมันตรังสีหรืออุปกรณ์ปล่อยรังสีใดๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดการเสียชีวิต บาดเจ็บอย่างรุนแรง หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมได้ เนื่องจากคุณสมบัติทางรังสีของมัน

5. “สิ่งอำนวยความสะดวกของรัฐหรือรัฐบาล”
หมายความรวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกหรือยานพาหนะถาวรหรือชั่วคราวใดๆ
ที่ใช้หรือครอบครองโดยตัวแทนของรัฐสมาชิกของรัฐบาลสหประชาชาติหรือตุลาการ
หรือโดยเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของรัฐหรือหน่วยงาน หรือองค์กรสาธารณะอื่นใด
หรือโดยพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ขององค์กรระหว่างรัฐบาลในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน
6. “กองกำลังทหารของรัฐ” หมายถึง กองกำลังทหารของรัฐที่ได้รับการจัดตั้ง
ฝึกฝนและติดตั้งอุปกรณ์ตามกฎหมายภายใน ของรัฐ
เพื่อวัตถุประสงค์หลักในการป้องกันประเทศหรือความมั่นคง
และบุคคลที่กระทำการเพื่อสนับสนุนกองกำลังทหารดังกล่าว ซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับบัญชา
การควบคุม และความรับผิดชอบอย่างเป็นทางการ

มาตรา 2

1. บุคคลใดกระทำความผิดตามความหมายของอนุสัญญานี้
หากบุคคลนั้นกระทำโดยผิดกฎหมายโดยเจตนา:
- (ก) ครอบครองวัสดุแก๊มมันตรังสี หรือจัดทำ หรือมีอุปกรณ์:
 - (i) โดยมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดการเสียชีวิตหรือบาดเจ็บอย่างรุนแรง หรือ
 - (ii) โดยมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมีนัยยะสำคัญต่อทรัพย์สินหรือ
ต่อ สิ่งแวดล้อม;
 - (ข) ใช้สารแก๊มมันตรังสีหรืออุปกรณ์ใดๆ หรือใช้
หรือทำลายโรงงานนิวเคลียร์ในลักษณะที่ก่อให้เกิดการปลดปล่อยหรือเสี่ยงต่อการปลดปล่อยสารแก๊มมันตรังสี:
 - (i) โดยมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดการเสียชีวิตหรือบาดเจ็บอย่างรุนแรง หรือ
 - (ii) โดยมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อม หรือ

(iii) โดยมีเจตนาที่จะบังคับบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล องค์ระหว่างประเทศ หรือรัฐ ให้กระทำการหรือละเว้นการกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง

2. จะถือว่าบุคคลนั้นกระทำความผิด หากบุคคลนั้น:

(ก) การชู้ในสถานการณ์ที่บ่งชี้ที่ทำให้เชื่อได้ว่าการชู้นั้นจะเกิดขึ้นจริง เป็นการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 (ข) ของมาตราปัจจุบัน หรือ

(ข) การเรียกรังวาสตุที่เป็นกัมมันตภาพรังสี อุปกรณ์ หรือโรงงานนิวเคลียร์อย่างผิดกฎหมายและจงใจโดยการชู้ในสถานการณ์ที่บ่งชี้ที่ทำให้เชื่อได้ว่าการชู้นั้นจะเกิดขึ้นจริง หรือโดยการใช้กำลัง

3. จะถือว่าบุคคลนั้นกระทำความผิด หากบุคคลนั้นพยายามกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของมาตราปัจจุบัน

4. จะถือว่าบุคคลนั้นกระทำความผิด หากบุคคลนั้น:

(ก) เป็นผู้ร่วมกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1, 2 หรือ 3 ของมาตราปัจจุบัน หรือ

(ข) จัดการหรือสั่งให้ผู้อื่นกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1, 2 หรือ 3 ของมาตราปัจจุบัน หรือ

(ค) มีส่วนในทางอื่นใด ในการกระทำความผิดหนึ่งอย่างหรือมากกว่านั้น ตามที่ระบุไว้ในวรรค 1, 2 หรือ 3 แห่งมาตราปัจจุบัน โดยกลุ่มบุคคลที่กระทำการด้วยวัตถุประสงค์ร่วมกัน การมีส่วนร่วมสนับสนุนดังกล่าวจะต้องเกิดขึ้นโดยเจตนาและต้องกระทำด้วยเจตนาหมายเพื่อส่งเสริมกิจกรรมทางอาชญากรรม หรือเพื่อวัตถุประสงค์ของกลุ่ม หรือกระทำโดยรู้ถึงเจตนาของกลุ่มที่จะก่ออาชญากรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 3

อนุสัญญาฉบับนี้ จะไม่นำไปใช้ในกรณีที่เกิดความผิดขึ้นภายในรัฐเดียว โดยผู้ต้องหาและเหยื่อเป็นคนในชาติของรัฐนั้น และผู้ต้องหาถูกพบอยู่ในอาณาเขตของรัฐนั้น และไม่มีรัฐอื่นใดที่มีพื้นฐานตามมาตรา 9 วรรค 1 หรือ 2 เพื่อใช้เขตอำนาจศาล เว้นเสียแต่ว่า บทบัญญัติของมาตรา 7 12 14 15 16 และ 17 จะนำไปใช้ในกรณีดังกล่าวตามความเหมาะสม

มาตรา 4

1. ไม่มีสิ่งใดในอนุสัญญาฉบับนี้ที่จะกระทบต่อสิทธิ ภาวะผูกพัน และความรับผิดชอบอื่น ๆ ของรัฐและบุคคลภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุประสงค์และหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติและกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ
2. กิจกรรมของกองกำลังติดอาวุธที่เกิดในระหว่างความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่เข้าใจและอยู่ภายใต้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และไม่ได้อยู่ภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้ และกิจกรรมที่ดำเนินการโดยกองกำลังทหารของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นทางการ

ตราบเท่าที่อยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆ จะไม่อยู่ภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้

3. บทบัญญัติของวรรค 2 แห่งมาตราปัจจุบันไม่ควรตีความว่าเป็นการยอมรับหรือทำให้การกระทำที่ผิดกฎหมายอื่นๆ กลายเป็นสิ่งถูกต้องตามกฎหมายหรือขัดขวางการดำเนินคดีตามกฎหมายอื่นๆ

4. อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงหรือตีความว่ากล่าวถึงประเด็นเรื่องความถูกต้องตามกฎหมายของการใช้ หรือการชู้ที่จะใช้อาวุธนิวเคลียร์โดยรัฐแต่อย่างใด

มาตรา 5

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการตามที่จำเป็น:

- (ก) เพื่อสร้างให้เป็นการกระทำความผิดอาญาภายใต้กฎหมายภายในประเทศตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2
- (ข) เพื่อทำให้ความผิดเหล่านั้นได้รับการลงโทษที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงลักษณะที่ร้ายแรงของความผิดเหล่านี้

มาตรา 6

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะใช้มาตรการดังกล่าวตามความจำเป็น

รวมถึงกฎหมายภายในประเทศตามความเหมาะสม

เพื่อให้แน่ใจว่าการกระทำผิดทางอาญาภายในขอบเขตของอนุสัญญาฉบับนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีเจตนาหรือคาดการณ์ให้เกิดการยั่วยุให้เกิดความหวาดกลัวแก่สาขา

รณชชน หรือแก่กลุ่มบุคคลหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ประชาชน อุดมการณ์ เชื้อชาติ ชาติพันธุ์

ศาสนา หรือลักษณะอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน

และถูกลงโทษด้วยบทลงโทษที่สอดคล้องเหมาะสมกับลักษณะความร้ายแรงของความผิดของพวกเขา

มาตรา 7

1. รัฐภาคีจะต้องให้ความร่วมมือโดย:

- (ก) ดำเนินการตามทุกมาตรการเท่าที่จะสามารถปฏิบัติได้ รวมทั้งหากจำเป็นปรับเปลี่ยนกฎหมาย ภายในประเทศของตน เพื่อป้องกันและตอบโต้การเตรียมการภายในอาณาเขตของตนสำหรับการกระทำความผิดตามที่ระบุในมาตรา 2 ภายในและภายนอกอาณาเขตของตน รวมถึงมาตรการในการห้ามบุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์กรที่สนับสนุน ยุยง จัดตั้ง จัดหา

เงินทุนโดยตั้งใจ หรือให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคหรือข้อมูลโดยตั้งใจ
หรือมีส่วนร่วมในการก่ออาชญากรรมดังกล่าว กระทำความผิดดังกล่าว
ดำเนินกิจกรรมที่ผิดกฎหมายภายในอาณาเขตของตน

(ข) การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ต้องและตรวจสอบได้ตามกฎหมายภายในประเทศ
ของตน และด้วยวิธีการ และเงื่อนไขที่ระบุไว้ในที่นี้
และการประสานงานมาตรการทางการบริหารและมาตรการอื่น ๆ
ที่ดำเนินการตามความเหมาะสมเพื่อตรวจจับ ป้องกันปราบปราม
และสืบสวนความผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2
และเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าก่ออาชญากรรม เหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
รัฐภาคีจะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อแจ้งให้รัฐอื่นๆ ตามที่กล่าวถึงในมาตรา 9 ทราบ
โดยไม่รีรอ เกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 2
ตลอดจนการเตรียมการที่จะกระทำความผิดที่ตนทราบ และหากเหมาะสม แจ้งให้องค์กร
ระหว่างประเทศที่เหมาะสมทราบอีกด้วย

2. รัฐภาคีจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมสอดคล้องกับกฎหมายภายในประเทศของตน
เพื่อปกป้องความลับของข้อมูลใด ๆ
ที่ได้รับอย่างเป็นทางการโดยอาศัยบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้

จากรัฐภาคีอื่นหรือผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ดำเนินการเพื่อการปฏิบัติตามอนุสัญญาฉบับนี้ หากรัฐภาคีให้ข้อมูลแก่องค์กร ระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการเป็นความลับ จะต้องมีการดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าความลับของข้อมูลดังกล่าวได้รับการคุ้มครอง

3. อนุสัญญาฉบับนี้จะไม่กำหนดให้รัฐภาคีต้องให้ข้อมูลใดๆ ที่ไม่ได้รับอนุญาตในการสื่อสารตามกฎหมายแห่งชาติ หรือที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของรัฐที่เกี่ยวข้องหรือต่อการป้องกันทางกายภาพของวัสดุที่เป็นนิวเคลียร์

4. รัฐภาคีจะต้องแจ้งให้เลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติทราบ เกี่ยวกับหน่วยงานที่มีอำนาจและจุดติดต่อประสานงาน ที่รับผิดชอบในการส่งและรับข้อมูลที่อ้างถึงในมาตรานี้ เลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติจะแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงาน ที่มีอำนาจและจุดประสานงานดังกล่าว ไปยังรัฐภาคีทั้งหมดและสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ หน่วยงานและ จุดประสานงานดังกล่าวจะต้องสามารถเข้าใช้ได้อย่างต่อเนื่อง

มาตรา 8

เพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันการกระทำความผิดภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้ รัฐภาคีจะต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่า มีการคุ้มครองวัสดุที่เป็นกัมมันตภาพรังสี โดยคำนึงถึงคำแนะนำและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ

มาตรา 9

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อสถาปนาเขตอำนาจศาลเพื่อครอบคลุม ความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 2 เมื่อ:

(ก) ความผิดนั้นเกิดขึ้นภายในอาณาเขตของรัฐนั้นหรือ

(ข) ความผิดนั้นเกิดขึ้นบนเรือที่มีธงของรัฐนั้นหรือบนอากาศยานที่จดทะเบียนภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นในขณะที่เกิดความผิดขึ้น หรือ

(ค) ความผิดนั้นกระทำโดยบุคคลที่มีสัญชาติของรัฐนั้น

2. รัฐภาคีอาจกำหนดเขตอำนาจศาลครอบคลุมความผิดดังกล่าวได้เมื่อ:

(ก) ความผิดนั้นเกิดขึ้นกับบุคคลที่มีสัญชาติของรัฐนั้น หรือ

(ข) ความผิดนั้นเกิดขึ้นกับรัฐหรือสถานที่ของรัฐบาลของรัฐนั้นในต่างประเทศ รวมถึงสถานทูตหรือสถานที่ทางการทูตหรือกงสุลอื่น ๆ ของรัฐนั้น หรือ

(ค) ความผิดนั้นกระทำโดยบุคคลไร้สัญชาติ ที่มีถิ่นที่อยู่ตามปกติในอาณาเขตของรัฐนั้น หรือ

(ง) ความผิดนั้นเกิดขึ้นเพื่อพยายามบังคับให้รัฐนั้นกระทำ หรือละเว้นจากการกระทำใดๆ หรือ

(จ) ความผิดนั้นเกิดขึ้นบนอากาศยานที่ดำเนินการโดยรัฐบาลของรัฐนั้น

3. เมื่อมีการให้สัตยาบัน ยอมรับ อนุมัติ หรือเข้าร่วมกับอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องแจ้งให้เลขาธิการ แห่งองค์การสหประชาชาติทราบ

ถึงเขตอำนาจศาลที่ตนได้จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายภายในประเทศของตนตามวรรค 2

ของมาตราปัจจุบัน หากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เกิดขึ้น

รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะต้องแจ้งให้เลขาธิการทราบทันที

4. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็น

เพื่อสถาปนาเขตอำนาจศาลที่ครอบคลุมความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 2

ในกรณีที่ผู้ต้องหากระทำความผิดอยู่ในอาณาเขตของรัฐภาคีและไม่ได้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนไปยังรัฐภาคีใดๆ ที่ได้สถาปนาเขตอำนาจศาลตามวรรค 1 หรือ 2 ของมาตรานี้

5. อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ยกเว้นการใช้เขตอำนาจศาลอาญาใดๆ

ที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐภาคีตามกฎหมายภายในประเทศของตน

มาตรา 10

1. เมื่อได้รับข้อมูลว่ามีกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 2

เกิดขึ้นหรือกำลังเกิดขึ้นในอาณาเขตของรัฐภาคี

หรือบุคคลที่ได้กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดดังกล่าวอาจอยู่ในอาณาเขตของรัฐภาคีนั้น

รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะต้องใช้มาตรการที่จำเป็นภายใต้กฎหมายภายในประเทศของตนเพื่อสืบสวนข้อเท็จจริงที่มีอยู่ในข้อมูลดังกล่าว

2. เมื่อพอใจแล้วว่าสถานการณ์เหมาะสม

รัฐภาคีที่ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดอยู่ในอาณาเขตของตน

จะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมภายใต้กฎหมายภายในของตน

เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลดังกล่าวจะอยู่ในอาณาเขตของตนเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินคดีหรือส่งผู้ร้ายข้ามแดน

3. บุคคลใดซึ่งถูกอ้างถึงในวรรค 2 แห่งมาตราปัจจุบันนี้ มีสิทธิที่จะ:

(ก) สื่อสารอย่างทันทีกับ

ผู้แทนที่เหมาะสมที่สุดของรัฐซึ่งบุคคลนั้นเป็นพลเมือง

หรือมีสิทธิที่จะปกป้องสิทธิของบุคคลนั้น หรือถ้าบุคคลนั้นเป็นบุคคลไร้สัญชาติ

จะต้องเป็นรัฐในดินแดนที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่

(ข) ให้ผู้แทนของรัฐนั้นเข้าเยี่ยมเยียน

(ค) เพื่อรับทราบสิทธิของบุคคลนั้นตามวรรค (ก) และ (ข)

4. สิทธิที่อ้างถึงในวรรค 3

ของมาตราปัจจุบันจะต้องใช้ตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของรัฐในดินแดนที่ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดอยู่ โดยอยู่ภายใต้

บทบัญญัติที่ระบุว่า

กฎหมายและระเบียบดังกล่าวต้องมีผลบังคับใช้อย่างเต็มที่ตามวัตถุประสงค์ที่สิทธิตามที่ระบุไว้ใน
วรรค 3

5. บทบัญญัติในวรรค 3 และ 4 ของมาตราปัจจุบันนี้ ไม่กระทบต่อสิทธิของรัฐภาคีใดๆ
ที่มีสิทธิในเขตอำนาจศาลตามมาตรา 9 วรรค 1 (ค) หรือ 2 (ค)

ในการเชิญคณะกรรมการกฤษฎีการะหว่างประเทศเพื่อติดต่อและเยี่ยมเยียนผู้ต้องสงสัย

6. เมื่อรัฐภาคีตามมาตราปัจจุบันได้ควบคุมตัวบุคคลไว้แล้ว

รัฐภาคีนั้นจะต้องแจ้งให้รัฐภาคีที่มีเขตอำนาจศาลตามมาตรา 9 วรรค 1 และวรรค 2

ทราบโดยตรง หรือผ่านทางเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติทันที

และหากรัฐภาคีเห็นว่าสมควร ก็จะต้องแจ้งให้รัฐภาคีอื่น ๆ

ที่เกี่ยวข้องทราบทันทีเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่บุคคลนั้นถูกควบคุมตัวอยู่

และเกี่ยวกับสถานการณ์ที่สมควรแก่การควบคุมตัวบุคคลนั้น รัฐซึ่งดำเนินการสืบสวนตามมาตรา 1

ของมาตราปัจจุบัน จะต้องแจ้งให้รัฐภาคีดังกล่าวทราบถึงผลการสืบสวนโดยเร็ว

และจะต้องระบุว่าตนตั้งใจจะใช้เขตอำนาจศาลหรือไม่

มาตรา 11

1. รัฐภาคีในดินแดนที่ผู้ต้องหากระทำความผิดปรากฏอยู่นั้น ในกรณีที่ใช้บังคับตามมาตรา

9 หากรัฐภาคีไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดน จะต้องยื่นเรื่องดังกล่าวไปยังเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจโดยไม่รีรอ

เพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินคดี โดยผ่านกระบวนการตามกฎหมายของรัฐนั้น

โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งสิ้น และไม่ว่าความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในดินแดนของตนหรือไม่ก็ตาม

หน่วยงานเหล่านั้นจะต้องตัดสินใจในลักษณะเดียวกันกับกรณีของความผิดร้ายแรงอื่นๆ

ตามกฎหมายของรัฐนั้น

2. เมื่อใดก็ตามที่รัฐภาคีได้รับอนุญาตภายใต้กฎหมายแห่งชาติของตนในการส่งผู้ร้ายข้าม

แดนหรือส่งมอบพลเมืองของตนด้วยวิธีอื่นใด

โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลนั้นจะถูกส่งตัวกลับไปยังรัฐนั้นเพื่อรับโทษตามที่กำหนดจากการพิจารณาค

ดีหรือกระบวนการที่ขอให้ ส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือส่งมอบบุคคลดังกล่าว

และรัฐนี้และรัฐที่ต้องการให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนบุคคลดังกล่าวตกลงกับตัวเลือกรุ่นและเงื่อนไขอื่น ๆ
ที่พวกเขาอาจเห็นว่าเหมาะสม
เงื่อนไขการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือส่งมอบดังกล่าวจะเพียงพอที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีที่จะระบุไว้ในว
รรค 1 ของมาตราปัจจุบัน

มาตรา 12

บุคคลใดที่ถูกควบคุมตัวหรือถูกดำเนินมาตรการอื่นใดหรือดำเนินการตามอนุสัญญาฉบับ
นี้ จะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม
รวมทั้งได้รับสิทธิและการรับประกันทั้งหมดตามกฎหมายของรัฐในดินแดนที่

บุคคลนั้นอยู่และมีพฤติที่ใช้อยู่บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศ
รวมถึงกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

มาตรา 13

1. ความผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2
ถือว่ารวมอยู่ในความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่มีอยู่ระหว่าง
รัฐภาคีใดๆ ก่อนที่สนธิสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับ รัฐภาคีตกลงที่จะรวมให้ความผิดดังกล่าว
เป็นความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้
ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนทุกฉบับที่จะทำขึ้นระหว่างกันภายหลังจาก
2. เมื่อรัฐภาคีที่กำหนดเงื่อนไขการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามสนธิสัญญาที่มีอยู่
ได้รับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน จากรัฐภาคีอื่นที่ไม่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนด้วย
รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขออาจพิจารณาสนธิสัญญาฉบับนี้ให้เป็นฐานทางกฎหมายสำหรับการส่งผู้ร้าย
ข้ามแดนในส่วนของความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 2 ได้
การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขอื่นๆ ที่กำหนดตามที่กฎหมายของรัฐที่ร้องขอ
3. รัฐภาคีที่ไม่ได้กำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามสนธิสัญญาที่มีอยู่
จะต้องยอมรับให้ความผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2
เป็นความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันได้
โดยต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมายของรัฐที่ร้องขอ
4. หากจำเป็น ความผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2 จะต้องได้รับการปฏิบัติ
เพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคี
เสมือนว่าความผิดนั้นเกิดขึ้นไม่เพียงแต่ในสถานที่ที่เกิดเท่านั้น
แต่ยังเกิดขึ้นในดินแดนของรัฐที่มีเขตอำนาจศาลตามมาตรา 9 วรรค 1 และ 2 ด้วย
5. บทบัญญัติของสนธิสัญญาและข้อตกลงการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคีทั้งหมด
ที่เกี่ยวกับความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 2 จะถือว่าได้รับการแก้ไขระหว่างรัฐภาคี
หากมีส่วนใดที่ไม่สอดคล้องกับสนธิสัญญาฉบับนี้

มาตรา 14

1. รัฐภาคีจะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างเต็มที่ในการสืบสวนหรือดำเนินคดีอาญาหรือส่งผู้ร้ายข้ามแดนเกี่ยวกับความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 2 รวมทั้งช่วยเหลือในการจัดหาหลักฐานที่จำเป็นต่อการดำเนินคดี
2. รัฐภาคีต้องปฏิบัติตามภาระผูกพันภายใต้วรรค 1 ของมาตราปัจจุบันให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาหรือข้อตกลงอื่นใดเกี่ยวกับความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันที่อาจมีระหว่างกัน ในกรณีที่ไม่มีสนธิสัญญาหรือข้อตกลงดังกล่าว รัฐภาคีจะต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามกฎหมายภายในประเทศของตน

มาตรา 15

ความผิดใดๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 2

จะไม่ถูกมองว่าเป็นความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกิดจากแรงจูงใจทางการเมือง

เพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการช่วยเหลือทางกฎหมายร่วมกัน ด้วยเหตุนี้ คำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือคำร้องขอความช่วยเหลือทางกฎหมายร่วมกันตามความผิดดังกล่าว จึงไม่อาจปฏิเสธได้เพียงด้วยเหตุผลเดียวที่ว่า คำร้องขอดังกล่าวเกี่ยวข้องกับความผิดทางการเมือง หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางการเมือง หรือความผิดที่ได้รับแรงบันดาลใจจากแรงจูงใจทางการเมือง

มาตรา 16

ไม่มีบทบัญญัติใดในอนุสัญญาฉบับนี้ที่จะถูกตีความว่า

เป็นการกำหนดภาระผูกพันในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน หากรัฐภาคีที่ร้องขอ มีเหตุผลอันสมควรที่จะเชื่อว่า

การร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 2

หรือการร้องขอให้ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายร่วมกันเกี่ยวกับความผิดดังกล่าวนั้นได้ทำขึ้น

เพื่อจุดประสงค์ในการดำเนินคดีหรือลงโทษบุคคลใดบุคคลหนึ่งด้วยเหตุผลด้านเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ เชื้อชาติ หรือความคิดเห็นทางการเมืองของบุคคลนั้น

หรือการปฏิบัติตามคำร้องขอจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อตำแหน่งของบุคคลนั้นด้วยเหตุผลใดๆ เหล่านี้

มาตรา 17

1. บุคคลที่ถูกกักขังหรือกำลังรับโทษอยู่ในอาณาเขตของรัฐภาคีหนึ่ง

ซึ่งมีการร้องขอให้ส่งตัวไปยังรัฐภาคีอื่น เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้การเป็นพยาน การระบุตัวตน

หรือให้ความช่วยเหลือด้วยวิธีอื่นในการหาหลักฐานสำหรับการสืบสวนหรือการดำเนินคดีความผิด ภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้ อาจถูกโอนย้ายได้ หากเป็นไปตามเงื่อนไขต่อไปนี้:

(ก) บุคคลนั้นให้ความยินยอมโดยสมัครใจและ

(ข) หน่วยงานที่มีอำนาจของทั้งสองรัฐ

จะต้องตกลงกันภายใต้เงื่อนไขที่รัฐทั้งสองเห็นสมควร

2. เพื่อวัตถุประสงค์ของบทความนี้:

(ก) รัฐซึ่งบุคคลดังกล่าวถูกส่งตัวไป

จะมีอำนาจและภาระผูกพันในการควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวที่ถูกส่งตัวไป

เว้นแต่จะได้รับการร้องขอหรืออนุญาตเป็นอย่างอื่น จากรัฐซึ่งบุคคลดังกล่าวได้ถูกส่งตัวมา

(ข) รัฐซึ่งบุคคลดังกล่าวถูกส่งตัวไปนั้น

จะต้องดำเนินการตามภาระผูกพันโดยไม่รีรอในการส่งตัวบุคคลดังกล่าวกลับไปอยู่ในความดูแลของรัฐซึ่งบุคคลดังกล่าวถูกส่งตัวมา ตามที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้านี้ หรือตามที่ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น โดยหน่วยงานที่มีอำนาจของทั้งสองรัฐ

(ค) รัฐที่ส่งตัวบุคคลดังกล่าวไป จะไม่เรียกร้องให้รัฐที่บุคคลดังกล่าวถูกส่งตัวไป ดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อส่งตัวบุคคลดังกล่าวกลับคืนมา

(ง) บุคคลที่ถูกส่งตัวมา จะต้องได้รับการรวมเวลาที่เขาได้เคยถูกควบคุมตัวจากรัฐที่เขาหรือเธอถูกส่งตัวมาก่อนหน้านี้ ในการลงโทษของรัฐที่ได้รับตัวของเขาหรือเธอมา

3. เว้นเสียแต่ว่า รัฐภาคีที่จะส่งบุคคลไปจะตกลงกันเช่นนั้นตามมาตราปัจจุบัน บุคคลนั้นไม่ว่าจะมีสัญชาติใด ก็จะไม่ถูกดำเนินคดี กักขัง หรือถูกจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลใด ๆ ในอาณาเขตของรัฐที่บุคคลนั้นถูกส่งตัวไป ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำ หรือการตัดสินลงโทษ ก่อนการเดินทางออกจากอาณาเขตของรัฐที่บุคคลนั้นส่งตัวบุคคลนั้นออกไป

มาตรา 18

1. เมื่อมีการยึดหรือควบคุมวัสดุภัณฑ์มันตภาพรังสี อุกปรกรณ์หรือโรงงานนิวเคลียร์ด้วยวิธีอื่น หลังจากกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 2 รัฐภาคีที่ครอบครองสิ่งของดังกล่าวจะต้อง:

(ก) ดำเนินการเพื่อทำให้วัสดุ อุกปรกรณ์ วัสดุภัณฑ์มันตภาพรังสี อุกปรกรณ์หรือโรงงานนิวเคลียร์ ไม่มีอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม

(ข) ต้องแน่ใจว่าวัสดุที่เป็นนิวเคลียร์ทั้งหมด จะถูกเก็บไว้ตามมาตรการป้องกันของสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ และ

(ค) คำนึงถึงคำแนะนำด้านการป้องกันทางกายภาพ และมาตรฐานด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่ประกาศโดยสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ

2. เมื่อการดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับความผิดตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2 เสร็จสิ้นแล้ว หรือเร็วกว่านั้นหากกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้ วัสดุ อุกปรกรณ์ หรือโรงงานนิวเคลียร์กัมมันตภาพรังสีใดๆ จะต้องถูกส่งคืน โดยหลังจากการหารือ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิธีการส่งคืนและการจัดเก็บ) กับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องกับรัฐภาคีที่วัสดุ อุกปรกรณ์ หรือโรงงานกัมมันตภาพรังสีนั้นสังกัดอยู่

หรือส่งไปยังรัฐภาคีที่บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่เป็นเจ้าของวัสดุ อุปกรณ์
หรือโรงงานกัมมันตภาพรังสีดังกล่าวเป็นพลเมืองหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ หรือส่งไปยังรัฐภาคีที่วัสดุ
อุปกรณ์
หรือโรงงานกัมมันตภาพรังสีนั้นถูกขโมยมาหรือได้รับมาโดยมิชอบด้วยกฎหมายด้วยวิธีการอื่น

3. (ก) ในกรณีที่รัฐภาคีถูกห้ามไม่ให้ส่งคืนหรือรับวัสดุ อุปกรณ์

หรือโรงงานนิวเคลียร์กัมมันตภาพรังสีดังกล่าว

ตามกฎหมายของชาติหรือกฎหมายระหว่างประเทศ

หรือในกรณีที่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตกลงกันเช่นนั้น โดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขในวรรค 3

(ข) ตามมาตราปัจจุบัน รัฐภาคีที่ครอบครองวัสดุกัมมันตภาพรังสี อุปกรณ์

หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางนิวเคลียร์จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่อธิบายไว้ในวรรค 1

ของมาตราปัจจุบันต่อไป วัสดุกัมมันตภาพรังสี อุปกรณ์

หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางนิวเคลียร์ดังกล่าวจะต้องใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในทางสันติเท่านั้น

(ข) ในกรณีที่รัฐภาคีใดครอบครองวัสดุกัมมันตภาพรังสี อุปกรณ์ หรือโรงงานนิวเคลียร์
อย่างไม่ชอบด้วยกฎหมายที่จะครอบครองสิ่งดังกล่าว รัฐนั้น

จะต้องทำให้มั่นใจว่า

สิ่งของดังกล่าวจะต้องถูกส่งมอบให้แก่รัฐที่การครอบครองดังกล่าวถูกต้องตามกฎหมายโดยเร็วที่สุด
ในเวลาที่เหมาะสม ตามหลักประกันที่สอดคล้องกับข้อกำหนดในวรรค 1 ของมาตราปัจจุบัน
โดยหรือกับรัฐนั้น เพื่อจุดประสงค์ในการทำให้ไม่เป็นอันตราย วัตถุประสงค์กัมมันตภาพรังสี อุปกรณ์
หรือโรงงานนิวเคลียร์ดังกล่าวจะต้องใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสันติเท่านั้น

4. หากวัตถุประสงค์ที่เป็นกัมมันตภาพรังสี อุปกรณ์ หรือโรงงานนิวเคลียร์ที่อ้างถึงในวรรค 1 และ 2
ของมาตราปัจจุบันไม่ได้เป็นของรัฐภาคีใด ๆ หรือของพลเมืองหรือผู้อยู่อาศัยใดของรัฐภาคี
หรือไม่ได้ถูกขโมยหรือได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมายจากอาณาเขตของรัฐภาคี
หรือหากไม่มีรัฐใดเต็มใจที่จะรับสิ่งของดังกล่าวตามวรรค 3 ของมาตราปัจจุบัน
การตัดสินใจแยกต่างหากเกี่ยวกับการจัดการนั้นจะต้องเกิดขึ้นตามที่กำหนดในวรรค 3 (ข)
ของมาตราปัจจุบัน

หลังจากที่มีการหารือกันระหว่างรัฐที่เกี่ยวข้องและองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

5. เพื่อวัตถุประสงค์ของวรรค 1, 2, 3 และ 4 ของมาตราปัจจุบัน
รัฐภาคีที่ครอบครองวัตถุประสงค์กัมมันตภาพรังสี อุปกรณ์หรือโรงงานนิวเคลียร์
อาจร้องขอความช่วยเหลือและความร่วมมือจากรัฐภาคีอื่น ๆ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง และองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ
รัฐภาคีและองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องควรให้ความช่วยเหลือตามวรรคนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะ
เป็นไปได้

6. รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องในการกำจัดหรือเก็บรักษาวัสดุ อุปกรณ์
หรือโรงงานนิวเคลียร์กัมมันตภาพรังสี ตามมาตราปัจจุบัน
จะต้องแจ้งให้ผู้อำนวยความสะดวกใหญ่ของสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศทราบถึงวิธีการกำจัด
หรือเก็บรักษารายการดังกล่าว
ผู้อำนวยความสะดวกใหญ่ของสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศจะต้องส่งข้อมูลดังกล่าวไปยังรัฐ
ภาคีอื่น ๆ

7. ในกรณีที่มีการเผยแพร่ใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 2

ไม่มีสิ่งใดในมาตรานี้ที่จะส่งกระทบต่อกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่ควบคุมความรับผิดชอบต่อความเสียหายทางนิวเคลียร์หรือกฎเกณฑ์อื่นๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศ

มาตรา 19

รัฐภาคีที่ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดี จะต้องแจ้งผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายของกระบวนการดำเนินคดีไปยังเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติ ตามกฎหมายภายในประเทศของตนหรือขั้นตอนที่ใช้บังคับ ซึ่งเลขาธิการจะส่งข้อมูลดังกล่าวไปยังรัฐภาคีอื่นๆ ต่อไป

มาตรา 20

รัฐภาคีจะดำเนินการหารือกันโดยตรงหรือผ่านเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติด้วยความช่วยเหลือของ

องค์การระหว่างประเทศตามความจำเป็น
เพื่อให้แน่ใจว่ามีการบังคับใช้อนุสัญญาฉบับนี้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรา 21

รัฐภาคีจะปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้ในลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการของความเสมอภาคของอำนาจอธิปไตยและบูรณภาพแห่งดินแดนของรัฐ และหลักการของการไม่แทรกแซงกิจการภายในของรัฐอื่น

มาตรา 22

ไม่มีบทบัญญัติใดในอนุสัญญาฉบับนี้ที่ให้อิทธิรัฐภาคีในการดำเนินการภายในอาณาเขตของรัฐภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
ในการใช้เขตอำนาจศาลและปฏิบัติหน้าที่ซึ่งสงวนไว้เฉพาะสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามกฎหมายภายในประเทศนั้น

มาตรา 23

1. ข้อพิพาทใด ๆ
ระหว่างรัฐภาคีสองรัฐหรือมากกว่าเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้อนุสัญญาฉบับนี้
ซึ่งไม่สามารถยุติได้โดยการเจรจาภายในระยะเวลาอันสมเหตุสมผล
จะต้องส่งไปสู่การอนุญาโตตุลาการตามคำร้องขอของรัฐภาคีรัฐใดรัฐหนึ่ง
หากภายในเวลาหกเดือนนับจากวันที่ร้องขออนุญาโตตุลาการ
ทั้งสองฝ่ายไม่สามารถตกลงกันเกี่ยวกับการจัดการอนุญาโตตุลาการได้
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจส่งข้อพิพาทดังกล่าวไปยังศาลยุติธรรมระหว่างประเทศโดยยื่นคำร้องตามข้อบ่งชี้ของศาล
2. รัฐแต่ละรัฐอาจประกาศว่าไม่ถือว่าตนผูกพันตามวรรค 1 ของมาตราปัจจุบันได้ ณ

เวลาที่มีการลงนาม ให้สัตยาบัน ยอมรับ

หรือการอนุมัติอนุสัญญาฉบับนี้หรือการเข้าร่วมอนุสัญญาฉบับนี้ รัฐภาคีอื่น ๆ

จะไม่ผูกพันโดยวรรค 1 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐภาคีใด ๆ ที่ได้ทำข้อสงวนดังกล่าว

3. รัฐใด ๆ ที่ได้ทำข้อสงวนตามวรรค 2 ของมาตราปัจจุบัน

อาจถอนข้อสงวนดังกล่าวเมื่อใดก็ได้โดยการแจ้งให้เลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติทราบ

มาตรา 24

1. อนุสัญญาฉบับนี้จะเปิดให้รัฐทุกแห่งลงนามได้ ตั้งแต่วันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2005

จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 2006 ณ สำนักงานใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติในรัฐนิวยอร์ก

2. อนุสัญญาฉบับนี้จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการอนุมัติ หนังสือรับรองการให้สัตยาบัน หนังสือแสดงการยอมรับ หรือหนังสืออนุมัติ จะต้องถูกเก็บรักษาไว้โดยเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติ
3. อนุสัญญาฉบับนี้จะเปิดให้รัฐใดๆ เข้าร่วมได้ หนังสือเข้าร่วมจะต้องเก็บรักษาไว้โดยเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติ

มาตรา 25

1. อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่สามสิบนับจากวันที่ส่งมอบหนังสือสัตยาบัน หนังสือยอมรับ หนังสืออนุมัติ หรือการเข้าร่วมฉบับที่สี่สิบสองให้กับเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติ
2. สำหรับแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบัน ยอมรับ อนุมัติ หรือเข้าร่วมอนุสัญญา หลังจากการส่งเอกสารการให้สัตยาบัน เอกสารการยอมรับ เอกสารการอนุมัติ หรือการเข้าร่วมฉบับที่สี่สิบสองแล้ว อนุสัญญาจะเริ่มมีผลบังคับใช้ในวันที่สามสิบหลังจากที่รัฐดังกล่าวได้ส่งหนังสือการให้สัตยาบัน หนังสือการยอมรับ หนังสือการอนุมัติ หรือหนังสือการเข้าร่วมไว้

มาตรา 26

1. รัฐภาคีอาจเสนอให้มีการแก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ได้ การแก้ไขที่เสนอจะต้องส่งไปยังผู้เก็บรักษา ซึ่งจะส่งต่อไปยังรัฐภาคีทั้งหมดทันที
2. หากรัฐภาคีส່วนใหญ่ร้องขอให้ผู้เก็บรักษาจัดให้มีการประชุมเพื่อพิจารณาการแก้ไขที่เสนอนอ ผู้เก็บรักษาเอกสารจะต้องเชิญรัฐภาคีทั้งหมดให้เข้าร่วมการประชุมดังกล่าวซึ่งจะเริ่มต้นไม่เร็วกว่าสามเดือนหลังจากออกคำเชิญ
3. ที่ประชุมจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้แน่ใจว่าการแก้ไขต่างๆ

จะได้รับการรับรองโดยฉันทามติ หากไม่สามารถทำเช่นนี้ได้

การแก้ไขจะต้องได้รับการรับรองโดยมติเสียงข้างมากสองในสามของรัฐภาคีทั้งหมด การแก้ไขใดๆ
ที่ได้รับการรับรองในที่ประชุมจะต้องเผยแพร่โดยผู้เก็บรักษาไปยังรัฐภาคีทั้งหมดโดยทันที

4. การแก้ไขที่นำมาใช้ตามวรรค 3 ของมาตราปัจจุบันนี้

จะมีผลใช้บังคับกับรัฐภาคีแต่ละรัฐที่ส่งหนังสือรับรอง หนังสือยอมรับ หนังสือเข้าร่วม

หรือการอนุมัติการแก้ไขในวันที่สามสิบหลังจากวันที่สองในสามของรัฐภาคีได้ส่งหนังสือที่เกี่ยวข้อง

หลังจากนั้น การแก้ไขดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับกับรัฐภาคีใดๆ

ในวันที่สามสิบหลังจากวันที่รัฐนั้นส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 27

1. รัฐภาคีใดๆ สามารถขอยกเลิกอนุสัญญานี้ได้ โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติ
2. การเพิกถอนจะมีผลบังคับใช้หนึ่งปีนับจากวันที่เลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติได้รับแจ้ง

มาตรา 28

ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ ซึ่งข้อความภาษาอาหรับ จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน มีความถูกต้องตรงกัน จะต้องเก็บรักษาไว้กับเลขาธิการแห่งองค์การสหประชาชาติ ซึ่งจะส่งสำเนาที่ได้รับการรับรองไปยังรัฐทั้งหมด

เพื่อเป็นพยานในการนี้ ผู้ลงนามด้านล่างซึ่งได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องจากรัฐบาลของตน ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ ซึ่งเปิดให้ลงนามที่สำนักงานใหญ่แห่งสหประชาชาติในรัฐนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2005